

РЕШЕНИЕ

№ 2206

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221100513484 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 12131/02.11.2022 г., постановено по гр. д. № 27569/2022 г. на СРС, 62-ри състав, частично са уважени предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** срещу П. С. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** и П. К. Д.а, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** установителни иски с правна квалификация [чл. 422 ГПК](#), вр. [чл. 415 ГПК](#), вр. [чл. 79, ал. 1 ЗЗД](#), вр. [чл. 149 ЗЕ](#) и [чл. 422 ГПК](#), вр. [чл. 415 ГПК](#), вр. [чл. 86, ал. 1 ЗЗД](#), с което е признато за установено, че ответниците дължат на ищеца, както следва: П. С. Д. – 1 / 4 и П. К. Д.а – 3 / 4 от следните суми: сумата 5 511,22 лева, представляваща стойност на доставена топлинна енергия топлоснабдения имот за периода от м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане; сумата 542, 22 лв., представляваща мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2019 г. – 08.03.2022 г.; сумата 54, 76 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 5 511, 22 лв. до 6 030, 95 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия, иска за сумата над 542, 22 лв. до 594, 03 лв., представляваща мораторна лихва върху стойността на доставената топлинна енергия, и иска за сумата 9, 53 лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 01.07.2019 г. – 08.03.2022 г.

Недоволни от постановеното решение са останали ответниците, които в срока по чл.259, ал.1 от ГПК са подали въззивни жалби, с които оспорват решението в частта, с която са е признато за установено, че дължат суми на топлофикация за доставяна топлинна енергия. Възражават, че по делото не е доказано в условията на пълно и главно доказване наличието на облигационни правоотношения между страните, респ. че същите са обвързани от договор за доставяне на топлинна енергия с ищцовото дружество. Ответникът въвежда възражения, че не е пасивно легитимиран по така предявените искове, доколкото партията е открита единствено на името на ответницата. Оспорва дължимостта на сумите за главница и законна лихва върху услугата дялово разпределение. Ответницата оспорва качеството си на собственик, като се твърди, че нотариалният акт датира твърде назад във времето, а молбата – декларация за откриване на партия не е подписвана от нея. Във въззивните жалби и двете страни оспорват качеството си на потребител по смисъла на приложимите нормативни актове. Молят съда да отмени първоинстанционното решение, като постанови ново, с което да отхвърли претенциите. Претендира разноски.

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирана страна, в законоустановения срок и срещу акт, който подлежи на обжалване. По същество е допустима и подлежи на разглеждане.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК ищецът – въззиваем не подава отговор на въззивната жалба. Подава молба от 19.03.2024 год., като моли делото да се гледа в отсъствие на процесуален представител на дружеството поради служебна ангажираност на последния. Оспорва въззивната жалба като необоснована и недоказана, а обжалваното решение за правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба оставена без уважение. Претендира направените по делото разноски, като прилага и списък по чл.80 ГПК.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта и по наличието на противоречие с императивните правни норми - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Постановеното по делото решение е валидно и допустимо.

По отношение правилността на решението настоящият състав на въззивния съд намира следното:

Производството е образувано по искова молба от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** срещу П. С. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** и П. К. Д.а, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. ****. Ищецът твърди, че между него и ответниците е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 24, като ответниците му дължат

следните суми: 6 030, 95 лв., представляваща стойност на доставената топлинна енергия за периода м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане; 594, 03 лв. мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 08.03.2022 г.; 54, 76 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане; 9, 53 лв. мораторна лихва за периода 01.07.2019 г. – 08.03.2022 г., в условията на разделност, както следва: П. С. Д. – 1/4 и П. К. Д. а – 3/4.

Твърди, че се е снабдил със заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#) от 31.03.2022 г. по ч. гр. д. № 13165/2022 г. на СРС, ГО, 62 състав.

Моли съда да признае за установено по отношение на ответниците съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение. Претендира разноски.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) е постъпил отговор на исковата молба от ответника П. С. Д., с който оспорва исковете. Позицията се на погасителна давност. Оспорва да има качеството на клиент на топлинна енергия за иския период по съображения, че не се установява да е собственик/ползвател на същия. Оспорва съществуването на облигационно правоотношение с ищеца. Оспорва претенцията за дялово разпределение по съображения, че титуляр на вземането е фирмата за дялово разпределение, а не ищецът. Оспорва да е в облигационно правоотношение с фирмата за дялово разпределение. Оспорва претенцията за мораторна лихва върху стойността на топлинната енергия по съображения, че не се установява публикуване на сметките на сайта на ищеца, евентуално – че клаузата, от която произтича вземането е неясна и вътрешно противоречива, с оглед на което лихва се дължи след покана, каквато не е бил отправена. Оспорва претенцията за мораторна лихва върху цената на дялово разпределение по съображения, че не е бил поставен в забава. Моли съда да отхвърли предявените искове.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) е постъпил отговор на исковата молба от ответницата П. К. Д.а, с който оспорва исковете. Позицията се на погасителна давност. Оспорва да има качеството на клиент на топлинна енергия за иския период по съображения, че не се установява да е собственик/ползвател на същия. Оспорва съществуването на облигационно правоотношение с ищеца. Оспорва претенцията за дялово разпределение по съображения, че титуляр на вземането е фирмата за дялово разпределение, а не ищецът. Оспорва да е в облигационно правоотношение с фирмата за дялово разпределение. Оспорва претенцията за мораторна лихва върху стойността на топлинната енергия по съображения, че не се установява публикуване на сметките на сайта на ищеца, евентуално – че клаузата, от която произтича вземането е неясна и вътрешно противоречива, с оглед на което лихва се дължи след покана, каквато не е бил отправена. Оспорва претенцията за мораторна лихва върху цената на дялово разпределение по съображения, че не е бил поставен в забава. Моли съда да отхвърли предявените искове.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Б.“ ООД изразява становище за основателност на исковете.

При правната квалификация, дадена от първоинстанционния съд, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител на топлинна енергия през процесния период; използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

В процесния случай, съдът намира, че страните по делото са в облигационно правоотношение при общи условия. Установи се, че процесния топлоснабден имот се намира в сграда, за която е сключен договор за топлоснабдяване и през отоплителните периоди на процесния период до сградата е доставяна топлинна енергия, поради което и до процесния топлоснабден имот. В качеството си на клиент на топлинна енергия ответника дължи на ищеца суми за топлинна енергия за отопление, за топлоенергия, отдадена от сградна инсталация и за услуга дялово разпределение съразмерно с притежаваното от него право на собственост. В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот, част от сграда, намираща се в режим на етажна собственост, може да бъде както изричен писмен (при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора), така и презюмиран (сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване), като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина (изричен или презюмиран), преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. (*Решение № 14744 от 5.09.2023 г. на CPC по гр. д. № 168/2023 г.*).

В настоящия случай, ищецът представя Протокол от 05.08. 2002 год., заедно със списък на етажните собственици, които са присъствали на общото събрание на етажната собственост при гласуване на въпросите относно присъединяване на етажната собственост към топлофикация, както и гласувалите лично или чрез упълномощено лице за съответното решение. В протокола са описани и мнозинствата, с които са приети решенията. Прилага и Договор от 19.09.2022 год., с който етажната собственост възлага на „Б.“ ООД осъществяването на дейността по монтиране, доставка и отчитане на топломерите в сградата на етажната собственост. Ответницата по делото се е разписала под номер „24“, като за апартамента са предвидени 4 броя топломера и 4 броя вентили, като от подписването

следва извода, че ответницата е запозната с решенията, взети на провелоето се общо събрание на тази дата и е изразила съгласие с приемането им и с това е заявила монтиране в собствения ѝ апартамент на четири броя топломери. Следователно, процедурата по вземане на решение от общото събрание на етажната собственост е валидно извършена, респ. решенията, гласувани на проведеното общо събрание са валидно взети и обвързват собствениците или ползватели на имоти в сградата в режим на етажна собственост. При законосъобразно присъединяване на етажната собственост към топлопреносната мрежа, общите условия на топлопреносните предприятия, одобрените от регулационната комисия, публикувани по съответния ред, влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им без писмено приемане от потребителите, и в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат различни условия. Предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия различни условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения. Данни за такива различни условия по делото няма. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. Поради което, настоящата съдебна инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че страните са били обвързани от посочените общи условия, респ. че е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия, поради което извършеното оспорване от жалбоподателя, се явява неоснователно. (*Решение № 4846 от 20.09.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 10142/2021 г., Решение от 24.10.2019 г. на ОС - Ямбол по в. гр. д. № 172/2019 г., Решение № 7922 от 26.11.2013 г. на СГС по в. гр. д. № 2590/2013 г.; Решение № 265826 от 20.09.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 8089/2020 г.*). Възражението на ответниците, че не се намират в облигационна връзка с дружеството – ищец са неоснователни.

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период м. 10. 2017 г. – м. 04.2019 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на

ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153. ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия.

В процесния случай, съвкупната преценка на представените по делото доказателства, а именно: Нотариален акт за собственост върху жилище и гараж, построени върху държавна земя от ЖСК „Б.Т-Б.“ – гр. София №149, том XXVIII, дело №3706 от 02.11.1983 год. на С.М. нотариус при Софийски районен съд и удостоверения за наследници се установява, че правото на собственост на ответницата произтича от признатото ѝ право на собственост въз основа на цитирания нотариален акт, който е придобила в съсобственост с В.Ц.В., с когото не са били в брак, а правото на собственост на ответника е в резултат на наследствено правоприемство от майка му Д.В. В. – дъщеря на В.Ц.К.. Правилно първоинстанционния съд е установил, че ответниците са собственици на процесния топлоснабдяван имот.

Възражението, че нотариалният акт датира много назад в годините и не бил годен да установи право на собственост, въззивният съд намира неоснователно. Нотариалният акт, установяващ правото на собственост върху процесния имот е приложен към исковата молба, която е връчена на ответниците за подаване на отговор на исковата молба в едномесечен срок, като в нито един от двата подадени отговора нотариалният акт не е оспорен. За ответниците е била налице възможност да оспорят така представения нотариален акт, което ответниците не са сторили, нито са въвели възражение по отношение собствеността на имота, поради което възможността да направят възражение в този смисъл се е преклудирало за ответниците. Оспорването на нотариалния акт и правото на собственост, което удостоверява пред въззивната инстанция в този случай е недопустимо. Съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от ГПК, заинтересованата страна може да оспори истинността на документ най-късно с отговора на съдопроизводственото действие, с което той е представен, като изречение второ предвижда, че при представяне на документа в съдебно заседание, оспорването може да бъде направено най-късно до края на заседанието. По отношение на молбата – декларация за откриване на партия, оспорването ѝ с аргумента, че не е подписана от страна на ответницата, също е следвало да се направи с отговора на исковата молба. За пълнота по отношение на възражението на ответника, че молбата – декларация за откриване на партия е подадена единствено от ответницата, поради което и ответникът не е задължен към дружеството – ищец, въззивният съд споделя установеното в практиката, че за да придобие едно лице качеството на потребител на топлинна енергия трябва да има качеството на собственик или носител на ограниченото право на ползване за топлоснабден имот. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното

предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане. За да се счита, че е налице облигационно отношение между и потребителя на топлинна енергия не е необходимо подаването на молба декларация за откриване на партида, тъй като то се презумира по закон. (*Решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д. № 3184/13 г., III г.о. на ВКС по реда на [чл. 290 от ГПК](#)*). Без значение е обстоятелство дали е подадена молба-декларация за откриване на партида на тяхно име или само на името на един от съсобствениците на имота /което има само вътрешносчетоводно, но не и правно значение/, в който смисъл е и задължителната съдебна практика на ВКС, обективирана в *решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д. № 3184/2013 г. на III г.о.* Доколкото от съвкупната преценка на писмените доказателства по делото, безспорно се установи качеството собственик и на ответника, пасивната му легитимация по исковете произтича именно от качеството на съсобственик за съответната квота от собствеността, като молбата – декларация е ирелевантна за дължимостта на сумите за доставена топлинна енергия.

По възражението, че ответникът не е задължен спрямо третото лице – помагач за заплащане услуга дялово разпределение, въззивният съд счита същото за неоснователно. Доколкото в съдебното решение се изясниха условията и предпоставките, при които собственик или ползвател на недвижим имот дължи заплащане на доставяна топлинна енергия, респ. участва в задълженията за дялово разпределение, приложение намират Общите условия, на които се е позовала и първата инстанция. Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание [чл. 20а ЗЗД](#) има сила на закон за последните. Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на ищеца – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

По възражението за недължимост на мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия, въззивният съд приема следното. За периода след м. 06. 2016 г. относно забавата на длъжника ще намери приложение нормата на чл. 32, ал. 2 ОУ от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, според която месечната дължима сума за доставената топлинна енергия, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ - 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 - дневен срок след

изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията, неплатени в посочения срок.

Следователно, съгласно ОУ от 2016 г. изпадането в забава вече не е обусловено от изпращане на покана до длъжника, а отново има конкретен срок за изпълнение - 45 дни след изтичане на периода, за който се отнасят съответните месечни задължения. Въззивният състав споделя извода на първоинстанционния съд за дължимост на лихвата, като препраща към мотивите на решението.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение е правилно и законосъобразно в обжалваната му част, поради което следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото, въззиваемата страна „Топлофикация София“ ЕАД има право на разноски в размер на 200 лева, представляващи заплатено юрисконсултско възнаграждение.

По изложените мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12131/02.11.2022 г., постановено по гр. д. № 7569/2022 г. на СРС, 62-ри състав, частично са уважени предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** срещу П. С. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** и П. К. Д.а, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** установителни искове с правна квалификация чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 415 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с което е признато за установено, че ответниците дължат на ищеца, както следва: П. С. Д. – 1 / 4 и П. К. Д.а – 3 / 4 от следните суми: сумата 5 511,22 лева, представляваща стойност на доставена топлинна енергия топлоснабдения имот за периода от м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане; сумата 542, 22 лв., представляваща мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2019 г. – 08.03.2022 г.; сумата 54, 76 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. 05. 2019 г. – м. 04. 2021 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 14.03.2022 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата над 5 511, 22 лв. до 6 030, 95 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия, иска за сумата над 542, 22 лв. до 594, 03 лв., представляваща мораторна лихва върху стойността на доставената топлинна енергия, и иска за сумата 9, 53 лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 01.07.2019 г. – 08.03.2022 г.

ОСЪЖДА П. С. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** и П. К. Д.а, ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, бул. **** сумата от 200 лева, представляваща заплатено възнаграждение на юрисконсулт за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „Б.“ ООД, трето лице-помагач на страната на „Топлофикация София“ ЕАД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____